

[Martin Sørensen (Peterslund).]

meget vanskeligt at faa Arbejdere, hvis vore Arbejdere ikke faar samme Rettigheder, som gives i andre Erhverv. Disse Rettigheder vil bevirke, at de ikke føler, at de indtager en Undtagelsesstilling, men føler, at de nyder lige Ret med andre lige-stillede Arbejdere. Det er et meget vigtigt Spørgsmaal for os, som ikke selv kan udføre Arbejdet, men er nødt til at arbejde sammen med andre.

Endelig er der jo Spørgsmaalet, om det i det hele taget betyder et Tab, at en Arbejder, der er knyttet til Bedriften — saaledes som det i Almindelighed er Tilfældet i dansk Landbrug: at Arbejderne faar Kost og Ophold paa Ejendommene —, faar Ferie indtil 6 Dage. Regelen er med sædvanlige Undtagelser den, at han kommer hjem med forøget Arbejdslyst og Energi og i den kommende Tid tilfører Bedriften arbejdsmæssige Værdier af et Omfang, der svarer til baade Ferie og Løn. Det er, som vi ved, ikke ene Arbejdstidens Længde, der bestemmer Kvalitet og Kvantitet af præsteret Arbejde; det har vi mange Eksempler paa.

Jeg betragter Indrømmelse af Ferie som et Fremskridt, et kulturelt Gode, som det var ønskeligt, at hele Befolkningen, ogsaa de mindre selvstændige erhvervsdrivende af alle Kategorier, kunde faa Del i.

Jeg maa maaske tillade mig at nævne, at jeg har haft den Ære nu i mange Aar hver Sommer at have Besøg af et Hold rejsende Husmænd og Husmandskoner fra forskellige Egne af Danmark. Det er en Fornøjelse at se og mærke, med hvilken Glæde de nyder denne Ferierejse, der vel nok er lidt for forceret og forjaget til at være just en rigtig Hvileferie. Jeg er overbevist om, at de foruden Udbyttet af at se andre Bedrifter og Forhold og blive rykket ud fra deres eget, har hjembragt et Fond af Glæde og Fornøjelse af Arbejdsmodet — det giver de for øvrigt Udtryk for baade skriftligt og mundtligt, dels under selve Rejsen, dels i Breve, efter at de er kommet hjem.

Der er en ideel Form for Ferie, som med passende Tillempelse i vor Tid med de lette Samfærdselsmidler praktiseres af mange paa Landet — det kaldes blot ikke Ferie, det kaldes Udflugter. De varer maaske ikke i flere Dage, men saa gentages de. Det er det, man i Nutiden med den lette Adgang til at komme omkring i Landet kalder for Udflugter, og de er meget yndede af Befolkningen. Naar Folkene ser, at saa mange tager ud paa Udfugt, en lille Ferie til Kysten

en Dag; kommer de selv til at savne det stærkere, for det er dem saa nær inde paa Livet, og det gør Ferien endnu mere paa-krævet.

Efterhaanden som Feriebevægelsen breder sig, kommer flere og flere under Paa-virkning af, hvad de hører og ser, og faar Øjnene aabnet for Naturens Rigdom og for vort Lands Skønhed. Det bidrager til at give Livet et større Indhold og fremmer den Sindets Tilfredshed, som vi ikke har for meget af i vor Tid. Derfor tror jeg, at selv om Lovforslaget er meget beskedent og ikke omfatter Medhjælpere i egentlig Forstand i Landbruget — og der er mange andre, som heller ikke omfattes af Lovforslaget —, saa kan det faa nogen Betydning, og jeg tror, det vækker udelte Tilfredshed hos dem, man giver denne Indrømmelse.

Med disse faa Bemærkninger tillader jeg mig paa mit Partis Vegne at anbefale Lovforslaget til en hurtig og velvillig Behandling og Vedtagelse her i det høje Ting.

Socialministeren (Ludvig Christensen):

Jeg vil gerne takke for den velvillige Modtagelse, Forslaget har faaet af Regeringspartierne Ordførere. Jeg vil ogsaa gerne takke Det konservative Folkepartis Ordfører, fordi han i dette høje Ting paa samme Maade som det konservative Partis Ordfører i det andet høje Ting gaar ind for Princippet i Forslaget. Jeg erkender, at det var bedre, om vi ad Frivillighedens Vej var naaet saa langt frem, som man nu naar ad Lovgivningens Vej, og det forstaar jeg at den ærede Ordfører ogsaa syntes havde været bedre.

Venstres ærede Ordfører (Villemoes) fastholder jo her den Stilling, som Venstre indtog i Folketinget: at Frivillighedens Vej er den eneste, ad hvilken det skal være muligt at naa frem til Ferieordning. Det er i alt Fald Regeringspartierne Opfattelse og altsaa ogsaa Det konservative Folkepartis Opfattelse, at Ferieordninger naar man ikke ad Frivillighedens Vej frem til paa store Omraader, idet der er mange mindre velmenende, slet ikke saa helt faa, som ikke giver deres Folk Ferie, navnlig paa de ret betydelige Omraader, hvor der ikke er tilstrækkelig stærke Organisationer til at føre Forhandlingerne. Det er jo rigtig, som det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Hendriksen) sagde, at paa disse Omraader vil man ikke ad Frivillighedens Vej kunne naa frem til en forsvarlig Ferieordning.

Det ærede 12te tingvalgte Medlem (Villemoes) mente ikke, at der stod et Folke-